



ת"פ 42054/12/19 - מדינת ישראל נגד וואל טורשאן, אחמד רבאיעה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42054-12-19 מדינת ישראל נ' טורשאן ואח'
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. וואל טורשאן
2. אחמד רבאיעה

הנאשמים

ב"כ המאשימה: גב' לירון גבירצמן- היימן, מתמחה

ב"כ הנאשם 1: עו"ד אכרם חליחל

הכרעת דין לנאשם 1

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום מתוקן המייחס להם עבירות שימוש במסמך מזויף ובנוסף מייחס לנאשם 1 עבירת ניסיון קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

על פי המתואר בפרק העובדות של כתב האישום, עד למועד האירועים המתוארים, הנאשם 1 לא עבר מבחן תיאוריה, לא השתתף בשיעורי נהיגה ולא הוציא רישיון נהיגה.

במועד לא ידוע, עובר לחודש מאי 2017, פנה הנאשם 1 לנאשם 2 בבקשה להנפיק לו רישיון נהיגה מזויף תמורה תשלום. במהלך חודש מאי 2017, נפגשו הנאשמים במחסום 300. בפגישה זו העביר הנאשם 1 לנאשם 2 טופס ובו פרטיו האישיים וכן סכום של 3,000 ₪. הנאשמים קבעו להיפגש במחסום פעם נוספת על מנת שהנאשם 2 ימסור את רישיון הנהיגה לנאשם 1. במהלך חודש מאי 2017 נפגשו הנאשמים פעם נוספת במחסום. במועד זה מסר הנאשם 2 לנאשם 1 רישיון נהיגה זמני מזויף המחייב תקופת ליווי, ובתמורה מסר נאשם 1 לנאשם 2 סך של 3,000 ₪. ביום 5.11.17 בשעה 8:30 הגיע הנאשם 1 למשרד הרישוי בירושלים, הציג את רישיון הנהיגה הזמני המזויף ואת תעודת הזהות שלו, ועל בסיס מסמכים אלה ביקש להנפיק עבורו רישיון נהיגה קבוע בתום תקופת הליווי. בסעיף האחרון של פרק העובדות שבכתב האישום נכתב כי במעשים אלה ניסה הנאשם 1 לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, וכי שני הנאשמים עשו שימוש במסמך מזויף.

2. בדיון שהתקיים ביום 10.8.20 לאחר שהתקיים דיון לפי סעיף 143א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, הודה ב"כ הנאשם 1 בשמו של הנאשם 1 בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום. לצד זאת טען ב"כ

עמוד 1



הנאשם 1, כי המעשים המתוארים בכתב האישום המתוקן אינם מבססים עבירה של ניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, וכן טען כי אין מקום להרשיע את הנאשם 1 בעבירת שימוש במסמך מזויף, שכן היא "נבלעת" בתוך עבירת הניסיון לקבל דבר במרמה.

3. המאשימה ביקשה להשיב בכתב לטענות, וביום 17.8.20 מסרה תגובתה.

במסגרת התגובה נטען, כי מעשיו של הנאשם מבססים את דבר ביצוע העבירה בנסיבות מחמירות, בשל מידת הסיכון ופוטנציאל הנזק הגלום בנהיגה ללא רישיון נהיגה, וכן בשל כך שהמרמה היא פרי מאמץ מתוכנן של הנאשם, אשר הצטייד מבעוד מועד במסמך מזויף לצורך ביצועה.

אשר לטענה כי עבירת השימוש במסמך המזויף נבלעת בעבירת ניסיון קבלת דבר במרמה טענה המאשימה, כי מדובר בשתי עבירות שונות, שהערכים המוגנים באמצעותן שונים זה מזה, וכל אחת מהן עוסקת בפעולה שונה שביצע הנאשם.

בשולי הדברים ביקשה המאשימה, כי אם עמדתה תידחה, בית המשפט יתיר לה לתקן את כתב האישום ולכלול בתוך פרק העובדות את הפירוט המילולי של הנסיבות המחמירות.

דין והכרעה

4. משהועמד נאשם לדין בעבירת ניסיון קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, חובה על המאשימה לפרט במסגרת כתב האישום מהן הנסיבות של ביצוע העבירה שאותן היא רואה כנסיבות מחמירות, על מנת לאפשר לנאשם להתגונן מפניהן מבלי שיצטרך לשער לאילו נסיבות צריכה להתייחס הגנתו (ראו ההלכה שנקבעה בע"פ 143/66 **שטיינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה** (פ"ד כ(2) 623) וכן ע"פ 253/78 **ברנס נ' מדינת ישראל** (פ"ד לב(3) 757)). משלא פורטו הנסיבות המחמירות בעובדות כתב האישום, נפל בו פגם.

5. אכן, מדובר בטענה מקדמית, ולעיתים בית המשפט מוסמך, במסגרת זאת, להורות על תיקון כתב האישום ואולם משעה שטענה זו נטענה סמוך לפני הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום, מצאתי כי קבלת בקשתה של המאשימה לתיקון כתב האישום בשלב דיוני זה תפגע בהגנת הנאשם ותגרום לעיוות דין, בפרט על רקע העובדה כי הבקשה לתיקון כתב האישום באה לאחר שנערך הליך גישור שבו נדון, בין היתר, גם נושא זה.

לפיכך, לנוכח הפגם שנפל בכתב האישום, אין מקום להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה בנסיבות מחמירות, אלא יש להרשיעו בעבירת ניסיון קבלת דבר במרמה ללא הנסיבות המחמירות.

6. למעלה מן הצורך אציין כי גם לגופו של עניין, ספק האם נסיבות המקרה דנן מהוות "נסיבות מחמירות" של עבירת ניסיון המרמה, כפי שאלה פורשו בהלכה הפסוקה. מדובר באירוע בודד, שביצעו לא מאופיין בתחכום רב, וחרף הסכנה הפוטנציאלית המשמעותית הטמונה במעשים מסוג זה, הוא הסתיים בניסיון שלא הושלם לקבל רישיון נהיגה במרמה.

יתרה מכך, איני רואה מה טעם מצאה המאשימה להבחין בין עבירת ניסיון המרמה לבין עבירת השימוש במסמך מזויף,



שלגביה לא נטען כי בוצעה בנסיבות מחמירות, הגם שהיא היוותה את התשתית לניסיון המרמה של רשות מרשויות המדינה, ודומה שהסכנה שטמונה בה הייתה רבה יותר, שכן עצם החזקת הרישיון הזמני המזויף אפשרה לנאשם לנהוג ברכב תוך הנחת דעתו של שוטר שיעצור אותו לבדיקת רישיונות.

7. אשר לטענה כי העבירות שבהן מואשם הנאשם נבלעות האחת בשנייה- אכן, במקרה דנן, העובדות המקימות את שתי העבירות - שימוש במסמך מזויף וניסיון לקבל דבר במרמה, הן אותן עובדות. ואולם החוק אינו מונע מהמאשימה לכלול בכתב האישום כמה הוראות חיקוק המתייחסות לאותו מעשה, ואף מאפשר לבית המשפט להרשיע נאשם בכמה עבירות שאשמתו בהן עולה מאותן עובדות. המגבלה היחידה בעניין זה נוגעת לאיסור להעניש יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה (ראו סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי).

לפיכך, ובשים לב לעובדה כי בבסיסה של כל אחת מהעבירות שבהן מואשם הנאשם עומדים ערכים מוגנים שונים, ומשעה שהעובדות שבהן הודה מקיימות את יסודותיהן של כל אחת מהעבירות, ניתן להרשיע את הנאשם בשתי העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

8. הנאשם הוא יליד 7.9.99. בעת ביצוע חלק ממעשי ההכנה המתוארים בכתב האישום- המפגשים עם נאשם 2 ורכישת רישיון הנהיגה המזויף, הוא היה קטין. עם זאת, המעשים המבססים את העבירות שבגין הורשע הנאשם- הצגת הרישיון המזויף לפקידה במשרד הרישוי והבקשה כי יונפק לו רישיון קבוע על סמך הרישיון המזויף בוצעו ביום 5.11.17, לאחר שמלאו לנאשם 18 שנה. לצדדים ניתנה אפשרות להתייחס לסוגיה זאת. המאשימה טענה כי סעיפים 1-3 לכתב האישום נכללו בו כדי לתאר את מעשי ההכנה ואת חלקו של הנאשם 2, ואולם משעה שיסודות העבירה בוצעו כשהנאשם היה בגיר.

ב"כ הנאשם בחר שלא להוסיף טענות בעניין זה.

לפיכך, לנוכח הדברים האמורים בראשיתה של פסקה זו, וחרף האמור בהחלטתי מיום 13.7.20, לא חלה בעניינו של הנאשם 1 הוראת סעיף 5א(ב) לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול) תשל"א-1971.

9. לנוכח האמור לעיל, ועל בסיס הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת ניסיון קבלת דבר במרמה לפי סעיפים 415 ו- 25 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 ובעבירת שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"א, 21 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים